

עד כאן היה לי רשות באתו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מדי ולא ראיתי, ונשארת עצוב וכייתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר הוא, פרח אלי, ונטלו. וטרם יצא מן העולם הזה, גנז אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

מכאן והלאה, לך לך לדרך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמע ממי הוא. וככל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, כעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

לאמר הנה עם יצא ממצרים (במדבר כב). אם תאמר, שהרי צריך לטל השמות והיוחסין שלהם - לא צריך, אלא דרך כלל, שכתוב הנה עם יצא ממצרים. מה הטעם? משום שכן קורא להם פטרונם כמה פעמים, ועל זה לא תטעה, שכתוב (שמות ה) שלח את עמי, בכל זמן.

ועוד, כשנטלה עצה עליהם עם פרעה, בלשון זו יכלו להם, שכתוב (שם א) הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אף כאן שכתוב הנה עם יצ"א ממצרים, שלא הוציא אותם אחר, אלא הוא מעצמו יצא משם, ומשום כך תוכל להרע להם.

כך תיכול לאבאשא לון.

עד כאן היה לי רשו למחמי בה הוא ספרא. אדמקיפנא למיחמי יתיר, פרח מן ידי, ולא חמינא ליה, ואשתארנא עציב, ובכינא. דמיכנא תמן בה הוא מערתא, וחמינא ליה לה הוא דלביש מדא, אמר ליה, רבי, מה לך למכפי, לא תתעצב. ממאן דהוה ההוא ספרא, פרח לגביה, ונטליה. ועד דלא נפק מהאי עלמא, גניז ליה בה הוא מערתא דמדברא דא, והשתא דהוה מתגלי לחייא, פרח באוירא ונטליה.

מכאן ולהלאה, זיל לך לאורחך. ומה הוא יומא עד הקא. לא אתגלי לי, ולא זכינא למשמע ממאן הוא. ובכל זמנא דאנא דכינא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה, דלא יתגלי בעלמא.

עד דהווי יתבי ולעאן במלין יקירין ועילאין אלין, נהר ימא. קמו ואזלו, אמר רבי אלעזר, השתא עידן רעווא הוא קמי מלפא, נימא מילי דאורייתא, ונתעסק בה, ונשתתף בשכינתא.

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא, דהא צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דילהון, לא אצטריך, אלא אורח כלל. דכתיב (שם א ט) הנה עם יצא ממצרים. מאי טעמא. משום דהכי קארי לון פטרונא דילהון כמה זימנין, ועל דא לא תטעה, דכתיב שלח את עמי בכל זמנא.

ועוד, כד אתנטלית עיטא עליהו עם פרעה, בלישנא דא יכלי להו, דכתיב הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אוף השתא דכתיב, הנה עם יצ"א ממצרים, דלא אפיק לון אתרא, אלא איהו מגרמיה נפק, ובגין